

ΣΤΑ ΕΞΩΤΙΚΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ

Τριάντα μίλια μακριά απ’ τη Χονολουλού, κοντά στο νησί ‘Οάχου, τα υπερωκεανεία που διασχίζουν τον Ειρηνικό συναντούν πάντα κάτι τεράστιο ψάρια, που κάνουν τους ναυτικούς να βλαστημούν σαν κολασμένοι και να προσπαθούν να τὰ σκοτώσουν με τὰ καμάρια τους. Τὰ ψάρια αυτά εινε τὰ πιο άντιπαθητικά κήτη της θάλασσας και τρέφονται μόνον από ανθρώπινο κρέας ! Οι ναυτικοί λοιπόν τὸ έχουν μεγάλη γρουσουζιά να τὰ συναντήσουν στο δρόμο τους, γιατί τὰ θεωρούν ως μάντεις ναυαγίων ! Λιτά τὰ ψάρια ξεκινούν απ’ τὰ νερά του ‘Οάχου και φτάνουν μέχρι τὴ Γιοκοχάμα και τὸν Σάν Φραγκίσκο, προσπαθώντας ν’ ανακαλύψουν τροφή. Τὸ χεμίνα ὁ Ειρηνικός ‘Ωκεανὸς πλημμυρίζει απ’ αυτά τὰ τέρατα, γιατί πάντα κάθε τέτοιο καιρὸ συμβαίνουν πολυάριθμα ναυαγία. Κι’ ὠστόσο, ὁ ‘Αμερικανὸς ἑκατομμυριοχὸς Βάν Κάμπελ Χάιλνερ, θέλοντας νὰ ἐξακριβώσει ἂν πράγματι αυτά τὰ ψάρια τρέφονται μόνον από ανθρώπινο κρέας, ταξείδεψε μέχρι τὴ Χονολουλού κι’ ἔμεινε ἐκεῖ πέρα ἕνα χρόνο. ‘Όταν δὲ γύρισε στὴ Νέα ‘Υόρκη ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ στὸς ἐπιστήμονες ὅτι ἡ ὑπαρξίς αὐτῶν τῶν ἀνθρωποφάγων ψαριῶν τοῦ Ειρηνικοῦ δὲν εινε κανένας παράδοξος θρύλος τῶν ναυτικῶν, ἀλλὰ ἡ πῶ ἀνατριχιαστικὴ πραγματικότητα. ‘Αλλ’ ὅς ἀφήσουμε τὸν ἴδιο νὰ μᾶς διηγηθῆ τὶς περιπέτειές του. Τὶς δημοσίευσε ὁ ἐπιστήμονας περιοδικὸ τῆς Γεωγραφικῆς ‘Εταιρείας τῆς Νέας ‘Υόρκης.

«Στις 15 ‘Απριλίου τοῦ 1932, γράφει ὁ Βάν Κάμπελ Χάιλνερ, ξεκίνησα ἀπὸ τὸν Σάν Φραγκίσκο με τὴ θαλαμηγὸ μου ‘Αλιματρός». Εἶχα πάρει μαζί μου τὸν γνωστὸ ὡκεανογράφου Μόρις Τίνφελτ, διὸ εἰδικὸς κληροῦς ψαλιανῶν, ποὺ ἤξεραν νὰ καθάρωναν με τὴν τὸ καμᾶρι στὸ σῶμα αὐτῶν τῶν θηρίων τῆς θάλασσας, καὶ μερικὸς ψαράδες τῆς Βορείου ‘Αμερικῆς, ποὺ γνώριζαν δια τὰ εἶδη τῶν ψαριῶν καὶ τὶς συνθέσεις τους. Τὸ ταξίδι μας ἀπὸ τὸ Σάν Φραγκίσκο ὡς τὴ Χαβάι κατῆγε σωστὲς ἑπτὰ μέρες. Πλησιάζαμε πρὶν στὸ ἔξωτικό νησί, ὅταν ἀπρόοπτα ὁ ναύτης ποὺ ἔκρουσε τὴ θάλασσα σκαφαλωνόμενος πάνω στὸ κατόπι, φώναξε μ’ ἄλη τὸν τὴ δόναμα :

—Προσέξῃ ! Δέκα μίσις δεξιά ! Καρχαρίες !..
Μὰ δὲν ἦσαν καρχαρία. Ὁ διὸ κληροῦς τῶν ψαλιανῶν, μόλις ἀντίκρισαν τὰ τέρατα ἐκεῖνα, ἔχασαν τὸ χροῖμα τους καὶ ἄρχισαν νὰ βλαστημούνε. ‘Ο Μόρις Τίνφελτ παρακολούθησε αὐτὰ τὰ κήτη κι’ ἐνδᾶφέρον, ἐνὸς ἐγὼ ἔδινα τὴ διαταγὴ νὰ σταματήσῃ ἡ μηχανὴ καὶ νὰ ἐτοιμάσουν μὴ βάρκα μ’ ἀκόντια καὶ σχοινιά. Μετὰ μισὴ ὥρα δια ἦσαν έτοιμα. ‘Επιδιβάσπρα λοιπὸν στὴ βάρκα μαζί με τοὺς διὸ κληροῦς καὶ τοὺς ἐξήγησα τὸ σχέδιό μου. Θὰ βοιωτάμα με τὸ μαγιὸ στὴ θάλασσα, ἐνὸς ἐκείνοι θὰ πρόσεχαν, καὶ μόλις θὰ πλησίαζαν αὐτὰ τὰ τέρατα, θὰ τὰ καθάρωναν με τὰ καμάρια τους.

—Πολὸν τοῖμυρός εἴσατε, μίστρο Βάν Χάιλνερ, ποὺ εἶπε φοβισμένα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς θαλασσινούς. Σέρου καλιὰ αὐτὰ τὰ τέρατα καὶ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παῖτεμα μαζί τους.

Μὰ ἐγὼ δὲν τὸν ἄκουγα. Βούτηξα μέσα στὴ θάλασσα κι’ ἄρχισα νὰ κολιμπιάω. Τὰ τεράστια ψάρια, ποὺ εἶχαν φοβηθῆ κι’ εἶχαν χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια μας, ὡς εἶδαν ἕναν ἄνθρωπο στὸ νερό, ἄρχισαν νὰ ἔρχονται καί, πρὸς τὸ μέρος μας με γυρισμένο τ’ ἀκόντιο στόμα τους πρὸς τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας. Κατάλαβα ὅτι ἔπρεπε ν’ ἀνεβῶ ἄνωστὸς στὴ βάρκα. Κολιμπιόμα ὅσο μποροῦσα πρὸς γρήγορα πρὸς αὐτὴν, πᾶσπρα ἀπὸ τὴν ὥρη της καὶ τὴν ὥρα ποὺ με βοηθούσαν νὰ βγῶ ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἔκουσα ἔ-

ναν τεράστιο ὄγκο νὰ πλησιάζῃ κι’ ἄκουσα καθαρά τ’ ἀνοιγόκλειμα μῆς τρομακτικῆς μασέλλας. Ένα δευτερόλεπτο ἂν καθυστεροῦσα νὰ βγῶ ἀπ’ τὸ νερό, ἦμιον χαμένος ! Τὸ ἀκόντιο κῆτος θὰ μ’ εἶχε καταπιῆ. Ὁ ναυτικὸς φῶτισος εἶχαν διατηρήσει τὴν ψυχραιμία τους. Σηκώσαν λοιπὸν τὰ καμάρια τους καὶ τὰ καθάρωναν στὴν κοιλιά αὐτοῦ τοῦ τεράστιου ψαριῦ. ‘Επειτα ἄρχισαν ν’ ἀφήνουν ἐλεύθερο τὸ σχοινί, στὸ ὅποιο ἦταν δεμένο τὸ καμᾶρι. Τὸ κῆτος, τραυματισμένο θανάσιμα, χάθηκε στὰ βάθη τοῦ ὡκεανοῦ κι’ ἄρχισε νὰ κολιμπιᾶ με ἰλιγγιώδη ταχύτητα. ‘Αν αὐτὸ τὸ τεράστιο τοῦ διακοῦσε ἀκόμη λίγο, εἴσατε χαμένοι. ‘Η βάρκα θ’ ἀναποδογυρίζταν καὶ θὰ πέφταμα στὰ δόντια αὐτῶν τῶν τεράστιων θηρίων. Ἐυτυχῶς ὅτι ἔπειτ’ ἀπὸ λίγα λεπτὰ τὸ σχοινί ἔπαυε νὰ ἔστύλιγεται. ‘Ηταν σημεῖο ὅτι τὸ κῆτος εἶχε φοβηθῆ. Ὁ διὸ ψαράδες ἄρχισαν τότε νὰ τυλιγόν τὸ σχοινί πάλι στὸν τροχὸ, ἐνὸς ἐγὼ παρακολούθησα γρήγορ τὴ θάλασσα, γιὰ νὰ δῶ τὸ ἀκόντιο τέρας. Πράγματι, ὅστιγ’ ἀπὸ ἀκριτὴ ὄρα φάνηκε στὴν ἐπιφάνεια τῆς ἕνας σταχτιῆς ὄγκος, πάνω ἀπὸ πέντε μέτρα, μεγάλος. Εἶχε γυρίσει ἀνάτοδα κι’ ἦταν ἀκίνητος, ἀφήνοντας ὀλόκοντο τὸ τεράστιο στόμα του.

—‘Ας μὴ τὸ πλησιάσουμε, μοὺ εἶπαν οἱ ναυτικοί, ἂν δὲν βεβαιωθοῦμα πρῶτα ἂν εἶνε ψόφιο.

Καὶ τοῦ καθάρωναν ἕνα δευτερο καμᾶρι. ‘Αλλὰ τὸ κῆτος ἔμεινε ἀκίνητο. ‘Ηταν νεκρὸ. Τὸ ριμολοῦσαμε λοιπὸν ὡς τὸ καράβι, τὸ δέσαμε στὸ βίντσι καὶ τ’ ἀνέβασμα στὸ κατόστρωμα. ‘Ο Μόρις Τίνφελτ μοὺ ἐξήγησε τότε δια αὐτὸ τὸ ψάρι ἦταν τὸν γένους τῶν καρχαριοειδῶν κι’ ὅτι ἡ μόνη διαφορά του ἦταν ὅτι μποροῦσε νὰ ζῆ σωστὲς ἔξεν ὄρες στὴν ἕρᾶ ! Ὁ διὸ ψαράδες με τὰ μαχάκια τους τοῦ ἔσπασαν τότε τὴν κοιλιά. Μὰ τὴν δια στιγμή μὲτα μας βγάλαμα μὴ φωνὴ φωνῆς. Μέσα σ’ αὐτὴν ἴπρηξε ἕνα ἀνθρώπινο κροῖμα καὶ μερικὰ σπασμένα κομμάτια ! ‘Ηταν τὸ τελευταῖο γέμιμα τοῦ ἀκόντιου θηρίου. ‘Επειτα βγάλαμα ἀκόμη ἀπὸ καὶ μέσα μὰ τούτρα γυναικόμα μιλλιῶν μ’ ἕνα κομμάτι μεταξοτοῦ ἡμισιαίου. Δὲν ἴπρηξε καμᾶρι ἀμφιβολία ὅτι τὸ τελευταῖο θῆμα τοῦ τέρατος ἦταν μὴ γυναικία ! ‘Ο Τίνφελτ εἶχε τὴ γνώμη ὅτι εἰς κάποιο ναυάγιο αὐτὸ τὸ ἀκόντιο κῆτος θὰ εἶχε χορτάσει τὴν πεινα του. Μὰ ὅσο καὶ νὰ προσπαθοῦσαμε νὰ θυμηθῶμα, δὲν μποροῦσαμε νὰ ἔξακριβώσουμε σὲ ποὸ πλοῖο ἀνῆκε ἡ τραγικὴ γυναικία. Δὲν εἶχαμα διαβάσει ποθενὰ τὴν ἔξαφανίσαι της.

—Διόλου ἀπίθανο ν’ εἶνε ἀπὸ τὴ Χονολουλού, μοὺ εἶπε ὁ Τίνφελτ. Αὐτὰ τὰ κήτη γυρίζουν σ’ ὅλο τὸν Ειρηνικὸ ‘Ωκεανὸ καὶ κρατοῦν μέσα στὸ στομάχι τους καὶ διὸ μῆνες τὸ μακάριο δέιγνο τους, ὅσπου νὰ βροῦν νὰ τ’ ἀντικαταστήσουν με κανένα ἄλλο !..

Στὸ Χονολουλού πράγματι μάθαμα ὅτι πρὸ ἔνος μῆνός εἶχε ἐξαφανισθῆ μὴ πολὺ ὄμορφη ‘Αγγλίδι, τὴν ὄρα ποὺ ἔκανε τὸ κᾶντο της, καὶ παρὰ τὶς δραστήριες ἔξενεις τῶν φίλων της, δὲν κατόρθωσαν νὰ βοηθοῦν τὰ ἔξεν της. Εἶχε ἐξαφανισθῆ μυστηριωδῶς. Μὰ κανεὶς δὲν τοῖμυσε νὰ φαντασθῆ ὅτι εἶχε καταβροχθισθῆ ἀπὸ αὐτὸ τ’ ἀνθρωποφάγο ψάρι !..

Στὸ Σάν Πέτεροπουογκ ἐπίσης συνθῆ μὴ παρῶμα τραγωδία. Ὅμα της αὐτῆ τὴ φορὰ ἦταν μὴ πλοῖσα ἄποκος τῆς Χαβάι, ἡ μισέας Δωροθέα Μαλλάτσι. ‘Η ιστορία αὐτῆς τῆς ἀτυχῆς γυναικίς εἶνε μὴ σπαραχτικὴ τραγωδία, ἡ ὅποια συγκίνησε ἰερωδικὰ ὄσους τὴν παρακολούθησαν. ‘Η Δωροθέα Μαλλάτσι εἶχε παντρευθῆ ἀπὸ διὸ χρονὸν ἕναν γέρο ‘Αμερικανὸ, δυσάχρονος τὸ μοναδικὸ φρωτᾶ της. ‘Ο παλιός της φίλος, ἕνας κάποιος Τζῶν ‘Ανταμς, μὴ θέλοντας πλέον νὰ ταράξῃ τὴ συγκινητὴ ζωὴ τῆς λατρευτῆς του, ἔφυγε ἀπὸ τὸ Νιὺ Τζέρσεϋ, στὸ ὅποιο εἶχε ἐγκατασταθῆ ἡ ἀγαπημένη του, καὶ πῆγε στὰ ἔξωτικά νησιά τοῦ Εἰ-

‘Ακουσα καθαρά τ’ ἀνοιγόκλεισμα μῆς τρομακτικῆς μασέλλας !..

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΣΟΥΡΗΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΛΟΓΙΟΥΣ

ηνικου, προσπαθώντας να ξεχάσει τις άμορφες ανάμνησες του. Πέ-
ρσαναν έτσι σωστά δυο χρόνια, όταν εντέλεις άπρωτα πήρε ένα γραμί-
μα της παλιής φίλης του, η οποία τον πληροφορούσε ότι ο σύζυγος της
ελεγε πεθάνει, ότι την ελεγε άρρασει μοναδική κληρονομία του κι' ότι με το
πρότο ύπερωκεάνειο έρχόταν να τον συναντήσει. 'Η χαρά του Τζών
'Ανταμς δεν περιγράφεται. Αότη η παράξενη μεταστροφή της τύχης
του τον έκανε τριλλό από την εύτυχία του. 'Υποέγραψε την μίσης
Μαλλάτο με άαααα χαράς, την έγκάτεστης σ' ένα γραμμάκι σπάτακι,
κοντά στην παραλία του Σαιν - Πέτεσμπουργκ κι' άρχισαν να ζουν μια
ξένοιαστη ζωή, γεμάτη ευθύμια. 'Όλοι οι άποικοι τους ζήλευαν. Καθε
πρωί τους καμάρωναν που έπαζαν στην άμμουδιά κι' ήταν πειά το
θέμα των συζητησεών τους. Κι' αλήθεια, οι δυο εύτυχεις έρωτευμένοι
ήσαν έλευθεροι σαν τα πουλιά, πολύ πλούσιοι κι' άγαλαδόντουσαν μ' ένα
μεγάλο έρωτα. 'Ένα πρωί όμως ο 'Ανταμς ήταν μελαγχολικός και δεν
ελεγε καθόλου βρεξί να παίξει μαζί με την άγατημένη του. 'Όστόσο, βού-
τηξε κι' έκείνος στη θάλασσα και παρακολούθησε τη φίλη του σ' άρ-
κετη άπόσταση από την άατη. 'Όταν κατάλαβαν ότι ελεξαν κοινρασθή,
θέλησαν να γυρίσουν πάλι στην παραλία. Μά τότε συνέβη η άνατριχαι-
στική τραγωδία. Ξαφνικά παροισάστηρε μπροστά τους ένα τεράστιο
κίτος, έν' άνθρωποράγο - ψάρι. 'Η μίσης Μαλλάτο, τρομοκρατημέ-
νη, προσπάθησε να φτάσει τον 'Ανταμς και να ζητήσει την προστασία
του. 'Αλλά δεν πρόφτασε. Το άπαισιο ψάρι την ελεγε πλησίον και με
ένα άπότομο τίναγμα μπροστά την άραπασε στα τρομακτικά σαγόνια του
και την παρέσυρε μαζί του στο βυθό της θάλασσας. 'Ο 'Ανταμς, που
ελεγε δη άατη την άπαισα σκληρή, δεν μπόρεσε ν' άνθξει στη φρίκη της
και περιλλάθηκε. Το έντοικό του όσπόσο τον όδηγησε μέχρι της πα-
ραλίας, όπου έπεσε άναίσθητος. 'Όταν συνήλθε, μετά τρεις μήνες, σ'
ένα νοσοκομείο, διηγήθηκε την τραγική περιπέτεια της φίλης του. Μά
γι' αυτόν πειά η ζωή δεν ελεγε κανένα θέλητρο. Και μια νύχτα έπεσε
στη θάλασσα κι' αυτοκτόνησε.

Έμεινα στη Χονολούλου και στο νησί 'Οάχου ένα χρόνο, πνηγών-
τας άατά τ' άνθρωποράγια ψάρια και προσπαθώντας να έξαρωδίσω έν
ή μοναδική τροφή τους ήταν τ' άνθρωπίνο κρέας. 'Έπασα πάνω από
τριάνα τέτασ τέτατα. Το καθένα άπ' άατά στην κοιλία του ελεγε άν-
θρώπινα κόκαλα ! 'Έτσι άναγκάστηκα να παρασχεθώ ότι άατά τα έ-
φιαλτά τέτατα του Ελληνικού δεν ήταν κατασκευάσματα της φαντα-
σίας των ναυτικών, αλλά ότι ύπηρχαν πράγματι κι' ήταν ό φόβος όλων
των λουμένων άποικων και των Μπαγενών. 'Ησαν οι «άνθρωποράγο» της
θάλασσας ! 'Ο φίλος μου, ό Μορις Τινρελτ, έκανε σπουδαίες με-
λέτες γι' άατά το παράξενο είδος των ψαριών κι' ήταν γυρισμένο στη
Νέα 'Υόρκη έκανε βαρυσήμαντες άνακανώσεις στη Γεωγραφική 'Εται-
ρεία. 'Όσο γιά μένα, ήμουν εύχαριστημένος που ελεγα βανοποιήσαι την
περιπέτεια μου κι' ελεγα έξαρωδίσαι ότι στα παραλία άαααα των έξω-
τικών νησιών του Ελληνικού ζούσαν άατά τα καταρμένα κήτη, που έν
ό φόβος όλων των θάλασπώνων.

BAN KAMPIEN ΧΑΤ'ΑΝΕΡ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Στη σημερινή κοινωνία, όλοι πρέπει να βαδίζουμε μπροστά,
να τρέχουμε, γιατί όποιος σταματά και μένει πίσω, χάνεται.
'Ιούλιος Σίμων

"Όποιος άγαράζει πράγματα όχι άπαραίτητα, γρήγορα βρι-
σκεται στην άνάγκη να πουλήσει τα πιδ άπαραίτητα.

Φραγκλίνος

'Η μεγάλες ιδέες, γεννιούνται από την καρδιά.

Μακέ

Δέν άδικεί μόνον έκείνος που κάνει κακό, αλλά κι' έκείνος που
δέν κάνει το καλό.

Μάρκος 'Αυτωνίνος

'Αν θέλεις να σε έπαινούν οι άλλοι, μην αυτοεπαίνεσαι

Πασκάλ

- 'Ο άνδρείος δέν άνέχεται καμμία προσβολή κι' ό εύγενής δέν
προσβάλλει κανένα.

Πόπλιος Σίρος

Το καλό όνομα, κερδίζεται με πολλές καλές πράξεις και
χάνεται με μια μόνον κακή πράξη.

Σπάτλις

'Η θρησκεία μου εινε η άγάπη, την όποια αισθάνομαι προς
όλα τα έμψυχα.

'Ιθραήμ της Κορδοούς

Το άνώτερον καθήκον των γονέων και των διδασκάλων, εινε
το να προσπαθούν να κάνουν το παιδί να γνωρίσει μόνον του τη
θείκη όμοια, που βρίσκεται μέσα στην άγνη ψυχή του.

Σάννιγκ

Πρό 40 έτών, όταν ζούσε ακόμα ό άλημονήτος έκδόστης του
«Ραμψο», ό Σούρης, ένας συνάκτης του «Αστεω» πήγε να του
πάρη συνέντευξη για τους 'Ελληνας λογίους. Κι' ό Σούρης, άντι
συνεντεύσεως, άρχισε ν' αυτοσεδιάζει διάφορα πετυχημένα δίσι-
μια γιά κάθε 'Ελληνα λόγιο. 'Ιδού τα δίσιμια άατά - όσας άδη-
μοσιεύθηκαν τότε - και το δικό του τελευταίο :

ΔΡΟΣΙΝΗΣ γλαφυρότατος, με πνεύμα άροσερό,
άλλά προφέρει κάποτε πολύ ψευδή το ρά.

ΠΟΑΕΜΗΣ λιγυρότατος και πολυχαυδαίμενος,
άλλά πολύ πειράζεται για κρίσεις ό καιμένος.

'Ο ΠΡΟΒΕΑΕΙΤΙΟΣ λαμπρός στα δράματα κι' εις όλα,
μά δύο γλώσσες παίζουνε στο νού του καρομπίοτα.

'Ο ΠΑΛΑΜΑΣ βαβητάτος, με πόηση ζοφόδη,
άλλά φρενιάζει σαν του πής κακό γιά τη δημόδη.

'Αν ρωτάς και γιά το ΜΑΝΟ,
ρώτησε τον ΚΑΚΑΜΑΝΟ.

ΠΑΡΑΣΧΟΣ μέγας ποιητής, συνάδελφος έν Μοίσημ,
πιδ το μαλλιά του έκοψε, άλλ' όχι και το μούσι.

ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ
γέρως γάτος !

'Ο ΜΑΡΚΟΡΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ
κι' επίσημος και άσημος.

Βλέπω πιδ εις τον ΣΤΡΑΤΗΓΗΝ, του 'Αδέωφ τον κολλήγα,
πιδ στην Αίγυπτον έπλεγε, σαβουρώσας όδη όλιγα.

'Ο ΒΛΑΧΟΣ, πρώτος κριτικός, τον έχω και κομπάρο,
άλλά ποτέ μου δέν μωροό στο σώμα να τον πάρω.

'Ο ΡΟΥΤΑΗΣ ή ΤΣΟΥΡΙΑΗΣ φιλολόγος ξεβαμένος,
άγγελος κατά ΚΟΝΤΟΝ και πολύ γεγανωμένος.

'Ο ΑΝΝΙΝΟΣ θαμίσμος, με καλαμπούρα πρώτης,
όσων κι' έμένα πλούσιος, μά του Στανουφί Ιππότης.

ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ φίνος συγγραφέης, κι' αυτός γεμάτος φώτα,
και ΚΡΗΤΙΚΟΣ τρικαιβερτος με ήτα και με γλώτα.

ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ πιδ κομψός, μά χωρατά δέν δέχεται,
εις δέ το μόνος πάντοτε άπ' όλων κατατρέχεται.

ΒΙΚΕΛΑΣ, ΛΑΡΑΣ δηλαδη, με μάθησι και κρίσι,
κι' άπ' το Παρίσι έρχεται και πάει στο Παρίσι.

Πολύ τιμάται παρ' έμου και ό ΠΑΠΑΔΑΜΑΝΤΗΣ,
πιδ εινε πάντ' a quatre épingles και φαίνεται γαλάντης.

'Ο ΠΑΓΑΝΕΑΗΣ λείψανον της αμύλης του Φελίου,
φύσικετα στα σύννεφα και στην όδον Σταδίου.

'Ο ΠΟΛΥΛΑΣ
σαφός μετελάς.

ΜΗΤΣΑΚΗΣ λογογράφος και συγγραφέης κλεινός,
άλλά Λυκαεύς πιδ πάντων και σκαπειτής θεινός.

'Εγώ μεγάλως εκτιμώ κι' αυτόν τον ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ,
πιδνα γιατρός στ' άτιμώλια με λιάρα και με γλώτια.

Τί σοφ λέει ό ΨΥΧΑΡΗΣ,
κάθο δέν μπορείς να πάσης.

ΚΟΥΡΤΙΑΗΣ έμβροθέτατος, με γράμματα περίαια,
μά κάμνει τον ρομαντικό και μένει στα Πατίσια.

'Ο ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ κριτικός, άλλ' όμως δέν το ξερω,
γι' άατά πιδ δέν εδιάβασα έν μείσην τον συγχαίρω.

ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΔΗΣ ό πολύς, με κύρος κι' αιδεντίαν,
πιδ βγάξει τότε Χαλιμάν και τότε Λαερτιάιν.

'Όποιος χάζει δέν τον χάζει,
τον ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΑΟΥ το ΓΙΑΝΝΗ.

Τ' άντερά του στο τηγάνι,
να τα τρώθ' ό 'Αταγχανο !

'Ο ΒΕΛΛΑΝΙΤΗΣ συγγραφέης, με χάριν και με δρόσον,
του Τάφου δ' έννοοίμενος και γνώστης και των Ρώσων.

'Ο ΚΑΚΑΜΑΝΟΣ κόμ - ή - φά και πέννα σαν βελόνι,
ζυβάς, βισοί, σεντίās, ζοφ - φέξ, Κοζάκης και σαλόιν.

ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ δραματούφης, με πνεύμα και με γράμματα,
άλλ' έχει γιά τις γούνες μας πολλά καινωόγια δράματα.

Τόσον καρό κορδοίενα με την έμπειρία μου,
και με τις κοροδίες μου γινίκαν όλα ροίδο,

μά μού τα πληρώσαν διπλά στη θεατηρία μου,
κι' όλοι έμιμέτρως και πείδω με ήσαν στο κορφοίδο !...